

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 207/07-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti P., a. s., právne zastúpenej advokátom JUDr. P. P., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a na zákonného sudcu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 1 Ndc 197/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti P., a. s., o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. februára 2007 doručená sťažnosť spoločnosti P., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou sťažovateľka namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu a na zákonného sudcu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) pod sp. zn. 1 Ndc 197/2006. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 19. februára 2007.

Zo sťažnosti vyplýva, že na základe žaloby žalobcu proti sťažovateľke z 18. júla 2006 bolo Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) vedené konanie na ochranu osobnosti. Žalobca v podanej žalobe označil ako žalovaného v 1. rade odštepny závod sťažovateľky, ktorý sa nachádza v K., a ktorý nemá právnu subjektivitu. Ako žalovaného

v 2. rade označil samotnú sťažovateľku sídliaču v B. Žalobca sa domáha od sťažovateľky ospravedlnenia, ako aj zaplataenia nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 20 000 000 Sk. Uznesením okresného súdu sp. zn. 13 C 40/2006 z 11. októbra 2006 doručeným sťažovateľke 20. októbra 2006 jej bola uložená povinnosť vyjadriť sa k žalobe. Sťažovateľka podala vyjadrenie 30. októbra 2006 a ďalšie vyjadrenie 2. novembra 2006. Okrem iného namietala aj miestnu nepríslušnosť konajúceho okresného súdu. Okresný súd pravdepodobne na základe argumentov sťažovateľky postúpil vec na prerokovanie Okresnému súdu Bratislava I, o čom sťažovateľku upovedomil prípisom z 20. novembra 2006. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Ndc 197/2006 z 8. januára 2007 bolo rozhodnuté, že na prerokovanie veci pôvodne vedenej okresným súdom pod sp. zn. 13 C 40/2006, resp. následne Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 11 C 210/2006, je miestne príslušný okresný súd. Toto uznesenie bolo právnomu zástupcovi sťažovateľky doručené 5. februára 2007.

Podľa názoru sťažovateľky uznesenie najvyššieho súdu porušuje čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s ustanovením § 157 ods. 2, § 167 ods. 2 a § 169 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), keďže neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie. Ústavným a zákonným právom účastníka konania je, aby bolo súdne rozhodnutie riadne odôvodnené. Ide o ústavnú a zákonnú poistku proti svojvôli moci a je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na súdnu ochranu. Okrem toho došlo aj k porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, lebo najvyšší súd neposúdil otázku miestnej príslušnosti v súlade so zákonom, čím došlo k odňatiu veci jej zákonnému sudcovi.

Sťažovateľka žiada vydat' nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 1 Ndc 197/2006 s tým, aby bolo uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Ndc 197/2006 z 8. januára 2007 zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Sťažovateľka napokon požaduje náhradu trov konania.

2. Žaloba žalobcu proti sťažovateľke a jej odštepnému závodu sídliacemu v K. z 18. júla 2006 bola doručená do podateľne okresného súdu 25. júla 2006 a bola vedená pod sp. zn. 13 C 40/2006.

3. Z uznesenia okresného súdu sp. zn. 13 C 40/2006 z 11. októbra 2006 vyplýva, že okresný súd vyzval sťažovateľku inter alia aj na to, aby sa v lehote do 15 dní od doručenia uznesenia písomne vyjadrila k podanej žalobe.

4. Z vyjadrenia sťažovateľky z 30. októbra 2006 okrem iného vyplýva, že namieta miestnu príslušnosť okresného súdu tvrdenú žalobcom s poukazom na ustanovenie § 87 písm. c) OSP a trvá na tom, že miestna príslušnosť súdu má byť určená podľa sídla žalovaného subjektu, teda sťažovateľky.

Z ďalšieho vyjadrenia sťažovateľky z 2. novembra 2006 okrem iného vyplýva, že okresný súd nie je miestne príslušný na prerokovanie veci.

5. Z prípisu okresného súdu sp. zn. 13 C 40/2006 z 20. novembra 2006 adresovaného Okresnému súdu Bratislava I vyplýva, že vyslovuje svoju miestnu nepríslušnosť podľa ustanovenia § 105 ods. 1 a 2 a § 85 ods. 2 OSP a spis postupuje na prerokovanie Okresnému súdu Bratislava I. Prípis bol daný na vedomie žalobcovi a sťažovateľke.

6. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Ndc 197/2006 z 8. januára 2007 vyplýva, že najvyšší súd rozhodol podľa § 105 ods. 3 OSP tak, že na prerokovanie veci predtým vedenej okresným súdom pod sp. zn. 13 C 40/2006 a teraz Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 11 C 210/2006 je miestne príslušný okresný súd. Po tomto výroku nasleduje poučenie o neprípustnosti opravného prostriedku, označenie miesta a dátumu vydania uznesenia a meno a priezvisko predsedníčky senátu. Podľa prezentačnej pečiatky právneho zástupcu sťažovateľky vyplýva, že právny zástupca prevzal toto uznesenie 5. februára 2007.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Ústavný súd svoju pozornosť v súvislosti s obsahom sťažnosti zameral predovšetkým na okolnosť (na ktorú sťažovateľka tiež poukázala), či namietanému uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Ndc 197/2006 z 8. januára 2007 možno z hľadiska správnosti jeho výroku pripísať sťažovateľkou vytykané nedostatky, t. j. jeho procesuálne vecnú nesprávnosť. Už preukázaním tohto nedostatku mohlo hypoteticky dôjsť k sťažovateľkou namietanému porušeniu ďalšieho základného práva, resp. vady spočívajúcej v nedostatku dôvodov

uznesenia (na ktorú sťažovateľka taktiež poukázala). Iba v takomto prípade by mohla totiž táto vada nadobudnúť potrebnú ústavnoprávnu intenzitu. Z uvedeného vyplýva aj opačný záver, t. j. pokiaľ bolo namietané uznesenie najvyššieho súdu správne (z hľadiska jeho výroku), potom nemohli nastať ďalšie sťažovateľkou namietané porušenia jej práv (čl. 48 ods. 1 ústavy), resp. vada nedostatku dôvodov rozhodnutia sama osebe (a pri inak správnom rozhodnutí) nemusí disponovať potrebnou ústavnoprávnu intenzitou zisteného porušenia.

Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody.

Podľa § 87 písm. c) OSP popri všeobecnom súde odporcu je na konanie príslušný aj súd, v obvode ktorého je umiestnená organizačná zložka právnickej osoby, ktorá je odporcom, ak sa spor týka tejto zložky.

Keďže z podanej žaloby dostatočne jasne vyplýva, že sťažovateľka má odštepny závod (teda organizačnú zložku) v obvode okresného súdu, a keďže podľa podanej žaloby táto sa týka tohto jej odštepneho závodu, treba uznesenie najvyššieho súdu považovať za procesuálne vecne správne. To zároveň znamená, že nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Tým je súčasne dané aj to, že absencia odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu nedosahuje ústavnoprávne relevantnú intenzitu, ktorá je nevyhnutná na vyslovenie porušenia čl. 46 ods. 1 alebo čl. 48 ods. 1 ústavy.

Podľa ustanovenia § 105 OSP súd skúma miestnu príslušnosť prv, než začne konať o veci samej. Neskôr ju skúma len na námietku účastníka, ak sa uplatní pri prvom úkone, ktorý účastníkovi patrí (odsek 1). Ak je súd, na ktorý sa účastník obrátil, toho názoru, že nie je miestne príslušný, neodkladne postúpi vec príslušnému súdu bez rozhodnutia a upovedomí o tom účastníkov (odsek 2). Ak súd, ktorému bola vec postúpená, s jej postúpením nesúhlasí a ide o súdy v obvode toho istého krajského súdu, rozhodne o miestnej príslušnosti tento krajský súd. V ostatných prípadoch rozhodne o miestnej

príslušnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky. Rozhodnutím súdu vyššieho stupňa sú súdy nižšieho stupňa viazané (odsek. 3).

Podľa ustanovenia § 169 ods. 2 OSP písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sa celkom vyhovuje návrhu, nemusí obsahovať odôvodnenie.

V záujme hospodárnosti a rýchlosti konania bolo najvyšším súdom rozhodnuté o miestnej príslušnosti v zmysle ustanovenia § 105 ods. 3 v spojení s § 169 ods. 2 OSP. To, že toto rozhodnutie nadriadeného súdu nebolo odôvodnené, ešte neznamená, že bolo porušené materiálne právo sťažovateľky, pričom ani sama nenamieta porušenie svojho materiálneho práva, namieta iba procesný postup, ktorým bola jej vec „prikázaná“ inému súdu, ako si sama želala. Tento procesný postup najvyššieho súdu bol v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami a ustálený na tomto súde už celé desaťročia. Preto ani v tomto prípade nedošlo k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa k odôvodneniu tohto uznesenia pripája odlišné stanovisko sudcu Lajosa Mészároša.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2007